

Darius Kundrotas

*Antikristo
atejimas*

Antikristo atėjimas

Šiame technikos amžiuje turime begalę naujovių, kurios labai stipriai suvaržė žmogaus privatumą ir laisvę. Naudojamės banko sąskaitomis, kurias kontroliuoja bankai, bet kada galintys pakeisti sąlygas, bet kada galintys net ir užšaldyti mūsų sąskaitoje turimus pinigus. Pinigai lyg ir mūsų, bet gali tapti ir nebe mūsų. Praktiškai visi mūsų asmens duomenys ir informacija apie mūsų gyvenamą vietą yra laikomi kompiuterinėje duombazėje ir prieinami daugeliui tarnybų. Visur kalbama ir propoguojama laisvė, tačiau realybėje jos su kiekviena diena vis mažėja. Mes išgyvename pastovius pokyčius. Štai visai neseniai atsirado ir pradėti naudoti mikroskopiškai maži mikročipai, kuriuos implantuoja po žmogaus oda. Dar kiti būna tokie maži, kad juos tiesiog suleidžia kartu su viena ar kita vakcina. Visa tai, jie sako, yra daroma vardan žmogaus saugumo. Neva taip žmogų bus galima stebėti ir, atsiradus pavojui jo gyvybei, bus galima grei-

tai jį susekti bei išgelbėti iš pavojaus. Skamba lyg ir gražiai – juk reikalui esant tavimi kažkas pasirūpins. Tačiau yra ir kita medalio pusė – esi nuolatos stebimas, yra žinomas kiekvienas tavo žingsnis. Artėjame prie to, kad greitai visi vaikščiosime su mikročipais ir prarasime bet kokią galimybę būti nepriklausomais.

Šių mikročipų atsiradimą daugelis krikščionių susieja su Biblijoje paminėtu „Žvėries ženklų“. Apreiškimo knygoje rašoma, kad Antikristas vers žmones dėtis šį ženklą „į savo dešinę ranką arba į savo kaktas“. Be Žvėries ženklo žmogus negalės nei pirkti, nei parduoti. Jei norėsi pirkti, parduoti, išgyventi ir pasirūpinti savo šeima, šis ženklas bus gyvybiškai svarbus. Bet jei imsi šį ženklą, būsi imestas į Ugnies ežerą, kaip rašoma Apreiškimo knygoje. Tad stebėdami tokių mikročipų atsiradimą bei kitus pasaulio įvykius, dauguma krikščionių mano, kad gyvename paskutinius laikus, todėl bando išsiaiškinti, kas yra kas, kuris čia dabar yra tas Antikristas, beverčias žmones dėti mikročipus sau į ranką. Nes juk nė vienas nenori būti Antikristo auka.

Kadangi savo rankose turime Dievo mums paliktą Savo knyga, mums turėtų būti lengviau visame kame susigaudyti ir nebūti sukloidintiems. Kai Jėzus mokė savo mokinčius ir kalbėjo jiems apie pasaulio pabaigą ir Antikristo atėjimą, Jis nurodė pranašo Danieliaus knyga. Ją skaitydami žmonės turėtų suprasti, ar jie gyvena paskutinėmis dienomis, ar dar ne.

Danieliaus knygoje yra užrašyti regėjimai apie paskutinius laikus, kai žemėje bus Antikristas. Pamatęs šiuos regėjimus Danielius jų nesuprato, bet jam tik buvo pasakyta: „Eik savo keliu, Danieliau; nes tie žodžiai yra uždaryti ir užantspauduoti iki pabaigos laiko“. Tik pabaigos laiku žmonės galės suprasti tu regėjimų prasmę, nes tuo laiku bus tie įvykiai, kuriuos pavaizduoja Danieliaus matyti regėjimai. Panagrinėkime Danieliaus knygoje užrašytus regėjimus apie paskutinius laikus ir išsiaiškinkime, ar mes gyvename paskutiniu laiku ir ar iš tikrųjų jau yra atėjęs Antikristas.

Danieliaus knygoje užrašyti labai svarbūs, pranašiški regėjimai apie paskutines

dienas. Iš pradžių Babilono karalius Nebukadnecaras, o po to ir Danielius matė regėjimus, kurie vienas su kitu labai giminingi, nes byloja apie tuos pačius laikus. Tik kiekvienas regėjimas tuos pačius laikotarpius apžvelgia iš kitos perspektyvos.

Žmogaus statula

Danieliaus antrame skyriuje rašoma, kad Nebukadnecaras sapnavo sapną, kuriame jis regėjo žmogaus statulą. Tos statulos auksinė galva simbolizavo patį Babilono karalių Nebukadnecarą. Krūtinė ir rankos buvo sidabrinės, jos simbolizavo vėlesnę – Medijos-Persijos karalystę. Pilvas ir šlaunys iš vario yra dar vėlesnė – Graikijos karalystė. Blaudos iš geležies, pėdos iš geležies ir molio – tai paskutinė karalystė žemėje. Toje paskutinėje karalystėje karaliaus dešimt karalių, kaip kad pėdos turi dešimt pirštų. Tų karalių dienomis Dievas sugriaus visas karalystes ir įkurs Savąją, amžiną karalystę.

Šiam sapnui būdingi keli įsidėmėtini dalykai. Pirmiausia tai, kad jame pavaizduota žemės karalyčių istorija su tų karalysčių baigtimi. Viena karalystė užims kitos vietą. Paskutinę karalystę sugriaus Dievas. Žmogaus statula parodo jo išdidumą ir valdžios troškimą. Žmogus nori būti pasaulio dievas ir nepripažįsta tikrojo visa ko Kūrėjo Dievo. Žinome, kad pasaulio karalystės yra priešiškos Dievui ir Jo tiesai – juk visas pasaulis yra pasidavęs šėtono įtakai, kaip rašoma Laiško efeziečiams antrame skyriuje. Tačiau Dievas turi savo planą ir tikslą žemei – atkurti žemėje savo karalystę, kurioje Jis pats bus Karalius ir Valdovas, todėl visos žmogaus karalystės bus nugriautos, o jų vietoje bus įkurta Dievo karalystė.

Šiame Nebukadnecaro sapne labai svarbu yra tai, kad paskutinę žmogaus karalystę vaizduoja dešimt pėdos pirštu, tai yra dešimt karalių. Prieš pat Dievui įkuriant savo karalystę, žemėje vienu metu karaliaus dešimt karalių. Nereikėtų manyti, kad žemėje daugiau karalių ir nebus. Tiesiog tie karaliai kažkuo iš-

siskirs, o kaip vėliau pamatysime, tuos dešimt karalių vienys vieną svarbus tikslas – jie vieningai sieks įgyvendinti savo bendrus planus.

Ką būtų galima išskirti iš šio Nebukadnecaro sapno, kalbant apie pasaulio pabaigą? Tai, kad pasaulio pabaigoje, prieš Dievui atkuriant Savo karalystę žemėje, pasaulyje viešpataus dešimt karalių. Tas faktas pasikartoja ir paties Danieliaus regėjimuose.

Keturi žvėrys. Paskutinis karalius.

Danieliaus knygos septintame skyriuje aprašomas jau Danieliaus sapnas, kuriame jis regėjo keturis žvėris. Pirmasis jų buvo kaip liūtas, antrasis kaip lokys, trečiasis kaip leopardas, o ketvirtas – kitoks, nei ankstesni ir yra bauginantis, nepaprastai stiprus, geležiniais dantimis, viską trypiantis žvėris. Mums aktualus yra paskutinis žvėris, nes jis pasirodys paskutiniu laiku, pasaulio pabaigoje. Apie šį žvėrį rašoma, kad jis turės dešimt ragų, kaip ir Nebukadnecaro regėta statula turėjo dešimt pirštų. Tai neatsitiktinumas, o

tiesiog pasikartojimas. Danielius, kaip ir Nebukadnecaras, regėjo tuos pačius paskutinių dienų veikėjus ir tų dienų įvykius. Septintame Danieliaus knygos skyriuje toliau aiškinama, kad tas ketvirtasis žvėris – tai ketvirta karalystė žemėje, o dešimt ragų – tai dešimt iš šios karalystės iškilsiančių karalių. Toliau rašoma, kad tarp dešimties karalių iškils dar vienas, kuris bus išskirtinis ir pavergs tris karalius. Šis karalius išsiauštins prieš Dievą, naikins Dievo šventuosius ir sieks pakeisti įstatymus. Jam bus duota valdžia „iki laiko, laikų ir pusės laiko“, t.y. iki vieno metų, dviejų metų ir pusės metų, kas sudaro tris su puse metų. O tada Dievas atims iš jo valdžią ir ją duos Savo, t.y. Izraelio tautai. Savo tautai Dievas jau nuo seno buvo pažadėjęs karalystę žemėje.

Labai įdomu, kad Apreiškimo knygos tryliktame skyriuje taip pat rašoma apie tą patį žvėrį, tik čia jis vienas panašus į leopardą, mešką ir liūtą. Jam bus duota didelė jėga ir valdžia. Jis piktžodžiaus prieš Dievą ir karaliaus prieš Dievo šventuosius bei juos nugąlės. Jo valdžia truks keturiasdešimt du mėne-

sius, t.y. tris su puse metų. Čia aprašomas tas pats veikėjas ir tas pats laikotarpis, kaip ir Danieliaus regėjime. Tiesiog Apreiškimo knyga pratęsia Danieliaus knyga ir apie tuos pačius įvykius aiškina dar detaliau.

Kas atsirado naujesnio šiame regėjime? Sužinome, kad dešimt karalių viešpataus vienoje karalystėje. Tai reiškia, kad juos vienas bendri vienos karalystės reikalai. Po to, toje pačioje karalystėje iš dešimties karalių iškils vienas karalius. Jis išsiauks prieš patį Dievą, jis kariaus su Dievo šventaisiais ir juos nugalės. Jam bus duota valdžiai trim su puse metų. Po to karalystė bus atimta iš jo ir duota Izraelio tautai. Matom, kad šis karalius bus paskutinis, nes po jo bus atkurta Dievo karalystė. Įsidėmėtina, kad šis karalius karaliaus tris su puse metų. Tai konkretus laiko tarpas – ne simbolika ir ne alegorija. Vėliau pamatysime, kad Izraelio tautai Dievas irgi nurodo tikslų laiką, siekiantį paskutines dienas. Šis karalius yra ne kas kitas, kaip Antikristas, ir jis karaliaus konkrečiu laiku, neilgam, likus trim su puse metų iki Dievo karalystės atkūri-

mo. Jis aukštinsis prieš Dievą ir naikins Dievo šventuosius. Antrame laiške tesalonikiečiams rašoma, kad Antikristas „sėdi Dievo šventykloje kaip Dievas, rodydamas save esant Dievu, [...] jo atėjimas yra pagal šėtono veikimą su visokia jėga ir ženklais, ir melagingais stebuklais“. Jėzus perspėjo savo mokinius, kad bus netikras Kristus, kuris suklaidins žmones įvairiais ženklais ir stebuklais. Tik pagalvokite – kai žemėje bus Antikristas, jis sėdės Jeruzalės šventykloje ir sakys: „Aš esu Dievas, aš esu Kristus“. Ir tam, kad tai įrodytų, jis darys įvairius stebuklus. Nesuskaičiuojama daugybė žmonių tikės, kad jis yra Kristus. O kaip žmonės galės nuo to apsisaugoti ir nepapulti į šėtono melo pinkles? Lygiai taip pat, kaip ir šiandien – pasikliaudami Dievo žodžiu. Tik Biblijos šviesa galės apšviesti žmogui supratimą ir jį išgelbėti nuo Antikristo melo.

Keturi ragai. Paskutinis karalius.

Dabar panagrinėkim aštuntą Danieliaus knygos skyrių. Čia aprašomas dar vie-

nas Danieliaus regėjimas. Jis matė aviną su dviem ragais, o paskui vienaragi ožį, kurio ragą vėliau pakeitė keturi ragai. Po to iš vieno iš ragų išdygo ragas, kuris tapo didis. Toliau aiškinama, kad dviragis avinas – tai Medijos ir Persijos karaliai. Vienaragis ožys – tai Graikijos karalius. Istorija sako, kad po Medijos ir Persijos karalių pasauliui viešpatavo Graikijos karalius Aleksandras Makedonietis. Vėliau nulūžo ožio ragas ir vietoje jo išdygo keturi ragai. Žinome, kad po Aleksandro Makedoniečio kilo keturi karaliai, kurie pasidalino jo karalystę į keturias dalis: Ptolemėjas karaliavo Egiptui, Seleukas – Sirijai, Kasandras – Makedonijai, o Lysimachas – Turkijai. Paskutiniu laiku iš vienos iš šitų šalių kils vienas „piktos veido išraiškos karalius“. Šis karalius „pašalins kasdienę auką, [...] nuvers žemėn tiesą, [...] naikins galinguosius ir šventąją tautą, [...] stosis prieš kunigaikščių Kunigaikštį; bet jis bus sutriuškintas ne rankomis“.

Matome, kad šis skyrius turi panašumų su ankstesniu Danieliaus regėjimu – kad bus vienas karalius, kuris pašalins kasdienę auką,

naikins Dievo šventuosius, aukštinsis prieš Dievą ir galiausiai bus ne rankomis, o t.y. ne žmonių, bet Dievo, sunaikintas. Taip pat sužinojome ir naujų dalykų. Paskutinis karalius – Antikristas – kils iš vienos iš keturių šalių – iš Egipto, iš Sirijos, iš Makedonijos arba iš Turkijos. Vienuoliktame Danieliaus skyriuje aiškinama apie tai detaliau. Čia rašoma, kad subyrėjus Graikijos karalystei ir pasidalinus į keturias dalis vėliau pradės dominuoti du karaliai – pietų ir šiaurės. Tai yra Egipto ir Turkijos. Po to išgalės šiaurės, t.y., Turkijos karalius, kuris „suterš stiprybės šventovę, pašalins kasdienę auką ir pastatys nusiaubiančią bjaurybę, [...] jis aukštinsis, laikys save didesniu už visus dievus ir kalbės nuostabius dalykus prieš dievų Dievą, ir jam seksis, kol bus įvykdytas pasipiktinimas“. Šiaurės karalius čia pavaizduotas lygiai taip pat, kaip ankstesniuose Danieliaus regėjimuose matytas paskutinis karalius. Akivaizdu, kad visuose Danieliaus regėjimuose paskutinysis karalius yra tas pats asmuo, ir yra ne kas kitas, o Antikristas. Taigi paskutinio karaliaus, Antikristo, karalystė bus šiaurėje, Turkijos teritorijoje.

Na štai, apie Antikristą jau žinome, kad jis pašalins kasdienę auką, aukštinsis prieš Dievą, sėdės Dievo šventykloje ir vadinsis Dievu, Kristumi. Jis naikins Dievo šventųjų tautą – Izraelio tautą. Jo karalystė bus šiaurėje, Turkijoje. Jam bus duota valdžia trim su puse metų, o po to jis bus sunaikintas, ir karalystė žemėje bus duota Dievo tautai – Izraeliui. Be to, nepamirškime ir dešimt žvėries ragų, dešimt karalių, kurie turės bendrą tikslą su Antikristu.

Dešimt karalių

Aštuoniasdešimt trečioje psalmėje rašoma apie Dievo priešus – dešimt tautybių, kurie surengs sąmokslą prieš Dievo tautą Izraelį, sakydami: „Eime, iškirskime juos, kad jie nebebūtų tauta; kad Izraelio vardo nebeprisimintų“. Šioje psalmėje yra išvardintos tos dešimt tautybių. Tai – Edomo palikuonys, išmaelitai, moabiečiai, hagarai, Gebalo gyventojai, amoniečiai, amalekiečiai, filistinai, Tyro gyventojai ir ašūriečiai. Visos šios tautybės

išsidėsčiusios artimuose rytuose, aplink Izraelio žemę. Krikščionybėje paplitusios kalbos, kad Izraelio tautą persekios dešimt Europos tautų, yra mitas, neturintis jokio pagrindo. Biblija aiškiai nurodo, kad Izraelį sieks sunaikinti kaimyninės tautybės, kur dabar yra Palestina, Jordanas, Saudo Arabija, Sirija ir Irakas. Paskutinėmis dienomis tiek dešimt išvardintų tautybių, tiek Antikristas įnirtingai sieks sunaikinti Izraelio tautą dėl to, kad ji yra Dievo tauta, o šėtono tikslas – priešintis Dievui ir viskam, kas priklauso Jam. Be to, pats Dievas leis savo priešininkams tai daryti, Jis leis šėtonui kurį laiką kenkti Izraelio tautai. Ir taip bus todėl, kad Izraelio tauta nusižengė savo Dievui, nesilaikė Jo įstatymo ir sandorų. Kunigų knygos dvidešimt šeštame skyriuje ir Pakartoto įstatymo knygos dvidešimt aštuntame skyriuje Dievas perspėjo Izraelio tautą, kad ją nubaus, jeigu ji nenorės klausyti Dievo įstatymo. Ir viena iš tokių bausmių, o tuo pačiu ir paskutinė, bus ta, kad Dievas leis Antikristui ir kitiems priešams niokoti Izraelio tautą.

Izraelio rykštė

Izaijo knygos trisdešimtame skyriuje rašoma apie Izraelio tautą, „kad ji yra maištaujanti tauta, meluojantys vaikai, vaikai, kurie nenori klausyti VIEŠPATIES įstatymo; kurie sako regėtojams: „Neregėkite“; ir pranašams: „Nepranašaukite mums teisingu dalyku, kalbėkite mums tai, kas malonu, pranašaukite apgavystes; nukrypkite nuo kelio, pasukite iš tako, pašalinkite Izraelio Šventąjį iš mūsų akivaizdos“. Dievas nubaus Savo tautą už neklusnumą, atiduos ją į Antikristo ir į kitų priešų rankas. Izaijo knygos dešimtame skyriuje rašoma, kad Dievas nuplaks Izraelio tautą rykšte ir lazda. O ta rykštė ir lazda bus toks asiras, kuriam bus leista ištikti Izraelio tautą. Ten rašoma: „O, asire, mano pykčio rykštė; ir lazda jų rankoje yra mano pasipiktinimas. Aš pasiūsiu ji prieš veidmainingą tautą ir įpareigosiu ji prieš mano rūstybės tautą, kad prisigrobtų grobio ir prisiplėštų plėšimo ir kad sumindytų ją kaip gatvių purvą“. Tad

Antikristas, pasirodo, bus asirų tautybės.

Antikristo atėjimas pagrinde bus skirtas Izraelio tautos baudimui už neklusnumą savo Dievui ir tam, kad jie būtų išbandyti – ar jie tikės tuo, ką apie Jėzų Kristų sako Biblija, ar jie tikės tuo, kad Antikristas yra tikrasis Kristus. Antikristo atėjimas Izraeliui bus ir bausmė, ir išbandymas.

Danieliaus knygos devinto skyriaus pabaigoje rašoma: „Septyniasdešimt savaitių skirta tavo tautai ir tavo šventajam miestui...“ Izraelio tautai ir Jeruzalės miestui Dievas nustatė tam tikrą laiko tarpą – septyniasdešimt savaitių. Tai – ne keturi šimtai devyniasdešimt dienų, o metų. Savaitė čia susideda ne iš dienų, o iš metų. Rašoma, kad paskutinę, septyniasdešimtą, savaitę „ateinantis kunigaikštis“, Antikristas, sudarys su Izraeliu sandorą vienai savaitėi, o savaitės viduryje sustabdys auką. Danieliaus vienuoliktame skyriuje rašoma, kad Antikristas pašalins kasdienę auką ir pastatys nusiaubiančią bjaurybę. O dvyliktame skyriuje rašoma, kad su tuo susijęs laikas tęsis „laiką, laikus ir pusę laiko“, t.y. tris su puse metu.

Apie tris su puse metų rašoma ir Apreiškimo knygos dvyliktame skyriuje. Taigi Danieliaus knygoje savaitė yra ne dienu, o metų savaitė.

Labai svarbu įvertinti, kad septyniasdešimt savaitių skirta Izraelio tautai ir Jeruzalei. Paskutinę, septyniasdešimtą, savaitę pasirodys Antikristas, kaip bausmė Izraeliui ir Jeruzalei. Dievas Antikristą panaudos kaip įrankį Izraeliui bausti ir tuo pačiu išbandys, ar Izraelio žmonės priims Antikristą kaip tikrąjį Kristų, ar ne. Be abejo, Antikristo įtaka bus jaučiama visame pasaulyje, nes viso pasaulio žmonės negalės nei pirkti, nei parduoti, jei negarbins Žvėries ir nesidės jo ženkle. Tačiau Antikristo atėjimas numatytas Izraelio tautai ir Jeruzalės miestui.

Antikristas ir Kristus

Kai žemėje bus Antikristas, didelė žmonių dalis priims jį už Kristų. Jis sėdės Jeruzalės šventykloje „kaip Dievas, rodydamas save esant Dievu“. Jo išvaizda, jo kalba, jo daromi stebuklai liudys, kad jis yra Kristus. Tuo

metu žemėje bus daug netikrų pranašų, kurie skelbs, kad į žemę yra atėjęs Kristus.

Pirmame Jono laiške parašyta: „Mylimieji, netikėkite kiekviena dvasia, bet ištirkite dvasias, ar jos iš Dievo, nes daug netikrų pranašų yra išėjusių į pasaulį. Tuo pažinkite Dievo Dvasią: kiekviena dvasia, kuri išpažįsta Jėzų Kristų, atėjusį kūne, yra iš Dievo, o kiekviena dvasia, kuri neišpažįsta Jėzaus Kristaus, atėjusio kūne, nėra iš Dievo; ir šita yra ta Antikristo dvasia, apie kurią girdėjote, kad ji turi ateiti; ir jau dabar ji yra pasaulyje... [...] vaikeliai, tai paskutinis laikas; ir kaip girdėjote, kad ateis Antikristas, tai jau dabar yra daug antikristų; tuo žinome, kad yra paskutinis laikas“. Jonas savo laiške aprašo paskutines dienas, kai žemėje bus Antikristas ir pasiskelbs pačiu Kristumi.

Mato-Jono evangelijose rašoma apie Jėzaus Kristaus gimimą žmogaus kūne, apie jo tarnystę Izraelio tautai, apie jo mirtį ant kryžiaus ir prisikėlimą. Paskutiniu laiku bus netikrų pranašų, kurie paneigs, kad Jėzus Kristus buvo atėjęs kūne. Kaip ir dabar dauguma žydų neigia Naująjį testamentą ir vis

dar laukia, kol ateis jiems žadėtas Mesijas. Tačiau Jonas rašo ne apie dabartį, o apie pasukutinį laiką, kai žemėje bus Antikristas. Antikristas pasiskelbs Kristumi, darys įvairius stebuklus ir galingus ženklus – žiūrint į jį bus neįmanoma jo atskirti nuo tikrojo Kristaus, atėjusio kūne. Pasaulis ir dauguma žydų garbina jį, dėsis Žvėries ženklą, nes tikės jį esant Dievu. Taip pat ir netikri pranašai vaikščios ir visiems skelbs, kad žemėje yra Kristus, netgi nurodys jo buvimo vietą. Mato evangelijos dvidešimt ketvirtame skyriuje parašyta, kad Jėzus perspėjo savo mokinius: „Netikėkite“. Netikri pranašai paneigs Jėzų Kristų anksčiau atėjusį kūne ir skelbs, kad dabar į žemę yra atėjęs tikrasis Kristus, Izraelio Dievas. Tačiau tuo metu Rašto pagalba bus galima apsisaugoti nuo netikrų pranašų ir Antikristo suklaidinimų. Biblijoje parašyta apie tikrąjį Jėzų Kristų, kaip Jis buvo atėjęs į žemę pirmą kartą ir kaip Jis ateis antrą kartą, kokie bus Jo atėjimo ženklai, ir koks yra Antikristas ir jo melagingi pranašai. Skaitydami Raštą žmonės atskirs tiesą nuo Antikristo ir netikrų pranašų melo.

Antikristas dar neatėjęs

Ar galėtume pasakyti, kad šiandien žemėje yra Antikristas ar Žvėris? Tuomet turėtume atsakyti sau į tokį klausimą: ar dabar Jeruzalės šventykloje sėdi žmogus ir sako esąs Kristus bei daro įvairius stebuklus? Juk būtent tokį scenarijų vaizduoja Biblija. Jei to nėra, vadinasi dar nėra ir Antikristo. Vadinasi, ir visos tos naujausios technologijos su mikročipais po žmogaus oda taip pat nėra Antikristo atsiradimo ar Žvėries ženklas. Nei vienas šiame XXI amžiuje, duodantis nurodymus dėl mikročipų implantavimo, nesėdi Jeruzalės šventykloje ir nesako esąs Kristus, ir nei vienas iš jų nedaro stebuklų, norėdamas parodyti save esant Dievu. Be abejo, tų mikročipų pagalba bus labiau kontroliuojami žmonės, tačiau tai nesusiję su Biblijoje aprašytu Antikristu.

Yra viena labai svarbi priežastis, kodėl žemėje dar nėra Antikristo. Taip yra todėl, kad žemėje tebėra Kristaus kūnas. Paulius, vienintelis apaštalas, rašęs apie Kristaus kūną, savo

laiškuose pabrėžia, kad mes esame išgelbėti nuo ateinančios rūstybės. Tai – ta pati Dievo rūstybė, apie kurią parašyta Senojo testamento pranašystėse. Senojo testamento pranašai paskutinių dienų laikotarpi, kai žemėje bus Antikristas ir kai bus Dievo teismas, pavadino „Viešpaties rūstybės diena“. Izaijo knygoje Dievas pavadino Izraelį „mano rūstybės tauta“, ant kurios Jis pasiųs Antikristą. Jonas, nemažai rašęs apie Antikristą, visus jam apreiškčius paskutinių dienų įvykius įvardino „Viešpaties diena“ (Apr 1:10). Mes, Kristaus kūnas, esame išgelbėti nuo Viešpaties rūstybės dienos, kai Dievas per Antikristą baus Izraelio tautą. Mes tame laikotarpyje nedalyvausime, mūsų jau nebebus žemėje, nes prieš prasidedant Viešpaties rūstybės dienai mes būsime paimti į dangų sutikti Viešpatį ore.

Antrame laiške tesalonikiečiams apaštalas Paulius rašo apie Antikristo atėjimą, kaip jis sėdės šventykloje ir vadins save Dievu, kaip jis darys stebuklus ir klaidins pasaulio žmones, kad atitrauktų juos nuo tiesos. Užbaigdamas pasakojimą apie Antikristą Pau-

lius mums rašo: „Bet mes jaučiame pareigą nuolat dėkoti Dievui už jus, Viešpaties mylimi broliai, nes Dievas nuo pradžios jus išsirinko išgelbėjimui“. Paulius kalba apie mūsų išgelbėjimą nuo Antikristo ir nuo tų baisių įvykių. Mums neteks jo pamatyti, nes mūsų paprasčiausiai jau nebebus žemėje. Vėlgi, prisiminkime, kad visas tas laikotarpis, kai žemėje bus Antikristas ir Žvėris, yra skirtas Izraelio tautai ir Jeruzalės miestui. Mes čia visai ne prie ko. Kaip tik todėl apaštalas Paulius ir rašo, kad mes esame išgelbėti nuo tos dienos.

Kristaus kūnas – paslaptis

Dar daugiau, apie mus, Kristaus kūną, niekur Biblijoje nerašoma ir jis niekur neminimas. Apie Kristaus kūną Dievas nutylėjo, neskelbė, o tik atėjus tam tikram laikui apie jį atskleidė apaštalui Pauliui. Todėl apaštalas Paulius vienintelis rašo apie Kristaus kūną. O

tai reiškia, kad Kristaus kūnas ir nėra įtrauktas į paskutinių dienų scenarijų. Kai Izaijas, Jeremijas, Daniėlius ir kiti pranašai rašė apie Viešpaties dieną, apie Antikristą, apie Žvėrį, niekas iš jų nerašė apie Kristaus kūną ir jo dalyvavimą tuose įvykiuose. Nei Jėzus, atėjęs pas Izraelio tautą, nekalbėjo apie Kristaus kūną. Ir taip yra todėl, kad pranašai ir Jėzus kalbėjo apie Izraelio tautą, apie Dievo pažadus Izraelio tautai, apie Izraelio tautos bausmę, apie ateisiantį Antikristą, apie pažado žemę. Tuo metu Dievas buvo Izraelio tautos Dievas ir Jo tauta buvo Jo planų centre. Tik atsiradus apaštalui Pauliui, Dievas prakalbo apie anksčiau negirdėtą sutvėrimą – Kristaus kūną, kuris yra atskiras nuo Izraelio tautos ir nuo Dievo pažadų Izraelio tautai. Kristaus kūnas – tai atskiro Dievo plano dalis, plano, apie kurį Dievas niekur nekalbėjo. Ne veltui apaštalas Paulius rašo Laiške romiečiams: „Nenoriu broliai, kad būtumėte nežinantys šios paslapties“. Jis rašo apie paslaptį, apie tai, kas anksčiau niekam nebuvo žinoma. Toliau jis tęsia: „idant nebūtumėte išmincingi savo pačių pasipūtimais; kad Izraelį

yra dalinai ištikęs aklumas, kol įeis pagonių pilnuma“. Šiuo metu Izraelio tauta yra akla, kol Dievas renka pagonių pilnumą. Dievas nekalba Izraelio tautai, Jis nebe Izraelio tautos Dievas, Jis nebe Abraomo, Izaoko ir Jokūbo Dievas. Jis dabar pagonių Dievas, Jis dabar kalba pagonims ir siekia įgyvendinti tam tikrą planą tarp pagonių. Tam tikslui įgyvendinti Jis atsiuntė pagonims apaštalą Paulių, kuris parašė: „Aš kalbu jums, pagonys, kadangi aš esu pagonių apaštalas“. Kas jį paskyrė būti pagonių apaštalu? Dievas. Ar žinote, kad iki Pauliaus Dievas nesiuntė nė vieno apaštalo pagonims? Visi iki Pauliaus buvę apaštalai buvo Izraelio tautos apaštalai. Apie tai verta susimąstyti. Šiandien Dievas kalba visam pasauliui per pagonių apaštalą Paulių. Dievas šiuo metu neužsiima Izraelio reikalais, Jis neužsiima tuo, ką rašo Daniėlius: „Septyniasdešimt savaičių skirta tavo tautai ir tavo šventajam miestui“. Jis dabar užsiėmęs kitais reikalais – Jis renka pagonių pilnumą. Būtent todėl dar ne laikas pasirodyti Antikristui. Nes Antikristo atsiradimas susijęs su septyniasdešimčia savaičių, skirtų

Izraelio tautai ir Jeruzalės miestui. Kol žemėje esame mes, Kristaus kūnas, tol negali ateiti Antikristas.

Mes, žmonės, mėgstame žiūrėti filmus su išpūdingais efektais, vaikomės įvairių sensacingų įvykių, tokių, kaip Antikristo pasirodymas, Žvėries ženklų atsiradimas ir pan. Tačiau tie įvykiai bus labiau panašūs į tragediją. Jėzus sakė savo mokiniams, kad tuo metu bus toks didelis suspaudimas, kokio niekada nėra buvę ir daugiau nebus. Pakanka paskaityti Apreiškimo knygoje aprašytus įvykius ir bausmes, kad susidarytum bendrą išpūdį apie paskutines dienas. Nemanau, kad bent vienas iš mūsų savo noru norėtų būti tų įvykių dalyviu. Ir tikrai čia labai derėtų mūsų padėka Dievui, kuris nepaskyrė mūsų ateinančiai rūstybės dienai, bet išgelbėjo mus iš jos. Šlovė mūsų Viešpačiui! Jis neruošė mūsų paskutinėms dienoms, dėl kurių Jėzus perspėjo savo mokinius, ką jiems reiks daryti atsitikus vienam ar kitam įvykiui. Viešpats mums tiesiog perdavė paguodos žodžius:

„Štai aš išdėstau jums paslaptį; mes ne visi užmigsim, bet visi būsim pakeisti, [...] jei tikime, kad Jėzus mirė ir prisikėlė, taip ir tuos, kurie miega Jėzuje, Dievas atves su juo; nes tai jums sakome Viešpaties žodžiu, kad mes gyvieji ir pasilikusieji iki Viešpaties atėjimo nepralengsime užmigusiųjų. Nes pats Viešpats nusileis iš dangaus su šauksmu, su arkangelo balsu ir su Dievo trimitavimu; ir mirusieji Kristuje prisikels pirmi; tuomet mes, gyvieji pasilikusieji, kartu su jais būsim pagauti debesyse sutikti Viešpatį ore; ir taip visada būsim su Viešpačiu. Todėl guoskite vienas kitą šiais žodžiais.“

Apaštalas Paulius nieko mums nerašo apie Žmogaus sūnaus ženklus, apie saulės ir mėnulio užtemimą bei žvaigždžių kritimą iš dangaus. Nei apie Jėzaus nusileidimą į žemę, į savo šlovės sostą Jeruzalėje, nei apie prisikėlimą tūkstantmetėje karalystėje. Mums tiesiog rašoma, kad būsim „pagauti debesyse sutikti Viešpatį ore; ir taip visada būsim su Viešpačiu“. Mes nelaukiame to, ką Jėzus kalbėjo savo mokiniams apie paskutines dienas. Mes

tiesiog laukiame, kol būsime pagauti į debesis susitikti su mūsų Gelbėtoju Viešpačiu Jėzumi Kristumi.

„Todėl guoskime vienas kitą šiais žodžiais“.